

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง นอกเหนือจากช่วยสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี สร้างโอกาสให้กับปัจเจกบุคคลซึ่งจะมีผลต่อเนื่องสู่สังคมแล้ว บทบาทของการศึกษาในปัจจุบันได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างแท้จริง โดยเฉพาะในยุคที่ประเทศต่างๆ ในโลกรวมทั้งประเทศไทยได้รับเอาแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ (Knowledge – based Economy) มาเป็นเป้าหมายของการพัฒนา (สำนักพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ, 2548: 4) บทบาทของการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศไทย ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นโยบายการจัดการศึกษาของประเทศไทยเป็นไปเพื่อสนองตอบนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การแก้ไขความยากจน และการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศ (สุมาลี ปิตยานนท์, 2539: 7)

การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกัน จากรายงานสรุปผลการดำเนินงานใน □ วงแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ได้กล่าวสรุปว่าการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีการผลิตกำลังคนในสาขาวิชาขาดแคลนเพื่อรองรับการขยายตัวภาคเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมและสังคม (แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549), 2545: 4) เช่นเดียวกับเป้าหมายของแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549) (2545: 16) ได้กล่าวว่าการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นไปเพื่อสร้างคนไทยให้มีคุณภาพและทักษะที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ สอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกับกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี (พ.ศ 2551-พ.ศ 2565) (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2551: ก) ที่ระบุเป้าหมายของแผนว่า “ยกระดับคุณภาพอุดมศึกษาไทย เพื่อผลิตและพัฒนาบุคลากรที่มีคุณภาพสามารถปรับตัวสำหรับงานที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต พัฒนาศักยภาพอุดมศึกษาในการสร้างความรู้และนวัตกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในโลกาภิวัตน์ สนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของท้องถิ่นไทย โดยใช้กลไกของธรรมาภิบาล การเงิน การกำกับมาตรฐาน และเครือข่ายอุดมศึกษาบนพื้นฐานของเสรีภาพทางวิชาการ ความหลากหลายและเอกภาพเชิงระบบ”

ทิศทางของนโยบายการจัดการอุดมศึกษาของประเทศไทยดังที่กล่าวข้างต้น ส่งผลให้การขยายตัวในเชิงปริมาณของสถาบันอุดมศึกษาจากในปี 2530 มีสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย 530 แห่ง จำนวนผู้เรียน 8.9 แสนคน ปัจจุบัน มี 871 แห่ง จำนวนผู้เรียน 2 ล้าน 4 แสนคน และแนวโน้มความต้องการเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษายังคงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ต่อปี (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2546: 3-10, กระทรวงศึกษาธิการ: 2551) ด้วยการขยายตัวเชิงปริมาณด้านความต้องการของคนในประเทศที่มีต่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ประกอบกับแรงกดดันจากโลกาภิวัตน์และการแข่งขันทางเศรษฐกิจ การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาจึงควรปรับเปลี่ยนบทบาทและแนวคิดจากเดิมที่เชื่อมั่นว่าตนเองมีความเป็นเลิศแล้ว เป็นบทบาทในการถ่ายทอดความรู้(teaching) พัฒนาองค์ความรู้(research) รวมไปถึงการให้ความรู้ที่เชื่อมโยงและเป็นประโยชน์ต่อสังคม (extension) และเชื่อมโยงกับสังคม (Social Relevance) มหาวิทยาลัยไม่ควรเป็น "ศูนย์กลางของความรู้"(center of knowledge) ในเชิงพาณิชย์เพียงอย่างเดียว แต่ควรพัฒนาบทบาทเป็น "ศูนย์กลางของปัญญา"(center of wisdom) ที่เรียนรู้จากสังคม เข้าใจความจำเป็นของสังคม และมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคมหรือประเทศชาติ ทิศทางการพัฒนาของมหาวิทยาลัยดังที่กล่าวมานั้นเป็นการพัฒนาเชิงคุณภาพมุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการ (Academic Excellence) (ศิริณ พงศ์มพัฒน์ 2547: 12) สอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2546: 10-11) ที่มีต่อเป้าหมายการปฏิรูปการอุดมศึกษาไทยว่าเป็นไปเพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาเป็นขุมกำลังทางวิชาการ ในการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชน และแนวคิดของ วิจิตร ศรีสอาน (อ้างใน อมรวิเศษ □ นาคทรรพ. 2544: 7) ที่กล่าวว่า “พลังทางวิชาการ เป □ นพลังสำคัญของการพัฒนา”

จากแนวคิดความเป็นเลิศทางวิชาการซึ่งเป็นพลังสำคัญของการปรับเปลี่ยนบทบาทการอุดมศึกษาของประเทศไทยนั้น สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2551: 1-3) ได้กล่าวย้ำให้เห็นความสำคัญของความเป็นเลิศทางวิชาการของการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาว่าเป็นวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย และความเป็นเลิศทางวิชาการของอุดมศึกษานั้นจะต้องมีคณาจารย์ที่มีคุณภาพ นักศึกษามีความสามารถสูง มีการจัดการความรู้ มีการบริหารจัดการที่เป็นอิสระ คล่องตัว และมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและทรัพยากรเครื่องอำนวยความสะดวก อีกทั้งความเป็นเลิศทางวิชาการยังต้องครอบคลุมใน 4 ภารกิจหลักของอุดมศึกษา คือ การสอน การทำวิจัย การให้บริการวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม จากแนวคิดดังกล่าวจะเห็นได้ว่าอาจารย์หรือผู้สอนในระดับอุดมศึกษาเป็นหนึ่งในปัจจัยที่จะทำให้สถาบันอุดมศึกษาที่มีความเป็นเลิศทางวิชาการได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Sayed (1997: Abstract) ที่กล่าวว่า การวัดคุณภาพการศึกษาสามารถวัดจากคุณภาพของครูผู้สอน เช่นเดียวกับแนวคิดของ Astin (1991: 101-102) ที่กล่าวว่าหากจะมองคุณภาพของอุดมศึกษา สามารถมองได้จากความสำเร็จทางด้านวิชาการของอาจารย์ จากแนวคิดดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า คุณภาพในงานวิชาการของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยซึ่งครอบคลุม 4

ภารกิจหลักของอุดมศึกษา คือ การสอน การทำวิจัย การให้บริการวิชาการ และการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะขับเคลื่อนให้มหาวิทยาลัยก้าวสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการเพื่อ ตอบสนองความต้องการของชุมชน สังคม และประเทศ ได้อย่างสมภาคภูมิ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เป็นหนึ่งในสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทย ที่จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาด้านวิชาชีพ โดยมีจุดเน้นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อีกทั้ง พันธกิจของมหาวิทยาลัยก็สอดคล้องกับพันธกิจของการจัดการอุดมศึกษาในประเทศไทย กล่าวคือ จัดการศึกษาวิชาชีพในระดับอุดมศึกษาอย่างมีคุณภาพ สร้างงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม ให้บริการวิชาการและการศึกษา ทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและรักษาสถาบัน และ บริหารจัดการเชิงธรรมาภิบาล อีกทั้งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ยังได้กำหนดภาระ งานของอาจารย์ของมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นปัจจัยในการขับเคลื่อนมหาวิทยาลัยมุ่งสู่ความเป็นเลิศทาง วิชาการ โดยภาระงานของอาจารย์ที่กำหนดตามประกาศของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี (2551: 3) ประกอบด้วย งานสอน งานวิจัย งานบริการวิชาการ งานทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม และหรือ งานพัฒนานักศึกษา และหรือ งานบริหาร โดยการกำหนดภาระงานของ อาจารย์ดังกล่าว จะเห็นว่าเป็นไปอย่างสอดคล้องกับพันธกิจของการจัดการอุดมศึกษาในประเทศ ไทย และพันธกิจการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีที่กล่าวมาข้างต้น อีกทั้งภาระงานของอาจารย์ที่กำหนดไว้นั้นยังนับได้ว่าเป็นงานวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา (ไพฑูรย์ □ สีนลารัตน์. 2530 : 139, อุดลย □ วิริยะเวชกุล. 2538 : 12-13 และ ปรียาพร วงศ □ อนุตรโรจน □ .2535 : 16)

จากวิสัยทัศน์ของการอุดมศึกษาที่มุ่งสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการที่ต้องครอบคลุมพันธกิจ 4 พันธกิจ คือ การสอน การทำวิจัย การให้บริการวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่ง พันธกิจดังกล่าวนี้ นับได้ว่าเป็นภาระงานของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย และภาระงานดังกล่าวของ อาจารย์ยังเป็งานเชิงวิชาการของสถาบันอุดมศึกษาอีกด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่าความสำคัญของงาน วิชาการของอาจารย์จะมีส่วนสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีก้าวสู่ความเป็น เลิศทางวิชาการ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำงานวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพงานวิชาการของอาจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อค้นหาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยผลที่ได้จากการวิจัยจะนำไปสู่การสร้างแนวทางการ ประเมินผลงานทางวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีในลำดับต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีที่มีต่อ ตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

2. เพื่อศึกษาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
ธัญบุรี
3. เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
ธัญบุรี

1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
ธัญบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับภารกิจของการจัดการอุดมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการโดย
คณะกรรมการการอุดมศึกษา (2547: 5) ได้กำหนดไว้ 4 ด้าน คือ 1) ด้านการจัดการเรียน การ
สอน 2) ด้านการวิจัย 3) ด้านการให้บริการวิชาการ 4) ด้านการอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม
เช่นเดียวกับพันธกิจของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีที่ระบุไว้คือ จัดการศึกษา สร้าง
งานวิจัย ให้บริการวิชาการ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และบริหารจัดการเชิงธรรมาภิบาล (กอง
นโยบายและแผน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. 2550: 6) และแนวคิดเกี่ยวกับงาน
วิชาการในสถาบันอุดมศึกษาของ ไพฑูรย์ สิ้นลรัตน์ (2530 : 139) ที่กล่าวไว้ว่า งาน
วิชาการในสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ งานสอน งานวิจัย และการบริการวิชาการแก่สังคม
สอดคล้องกับ อุดม วิริยะเวชกุล (2538 : 12-13) กล่าวว่า งานวิชาการ คือ การเรียนการ
สอน การวิจัย และงานอื่นๆ ที่เป็งานงานวิชาการ และ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน (2535 : 16)
ได้กล่าวไว้ในแนวทางเดียวกันว่างานวิชาการในสถานศึกษา คือการจัดกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง
กับการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ดี และมีประสิทธิภาพเพื่อให้เกิด
ประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ประกอบไปด้วย 3 ด้าน คือ

1. ด้านการสอน
2. ด้านวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้
3. ด้านการบริการวิชาการ

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และ
ขอบเขต ด้านตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจัดแบ่งประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

1.1 ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี คือ อาจารย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 717 คน ในปีการศึกษา 2551

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี คือ อาจารย์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 248 คน ในปีการศึกษา 2551 โดยใช้เกณฑ์การกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามตาราง Krejcie and Morgan (1970 : 608-609) และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

หน่วยงาน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	86	30
คณะเทคโนโลยีการเกษตร	46	16
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	44	15
คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	14	5
คณะบริหารธุรกิจ	80	28
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	74	25
คณะวิศวกรรมศาสตร์	193	67
คณะศิลปกรรมศาสตร์	82	28
คณะศิลปศาสตร์	68	23
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	14	5
วิทยาลัยการแพทย์แผนไทย	16	6
รวม	717	248

ส่วนที่ 2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

2.1 ประชากร ที่ใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี คือผู้บริหารคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการพัฒนาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี คือผู้บริหารคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 10 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1.4.2 ขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ประกอบไปด้วย 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการสอน
2. ด้านวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้
3. ด้านการบริการวิชาการ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้มีความความเข้าใจตรงกันผู้วิจัยจึงกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. **ตัวบ่งชี้คุณภาพงานวิชาการของอาจารย์** หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาการปฏิบัติงานด้านวิชาการของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ด้าน คือ

1.1 **ด้านการสอน** หมายถึง ภาระงานสอน งานพัฒนาและปรับปรุงกิจกรรมการสอนในรายวิชาตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัยและทุกระบบการจัดการศึกษาที่จัดโดยมหาวิทยาลัย ภาระงานที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ ปัญหาพิเศษ และโครงการ และภาระงานอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ

1.2 **ด้านวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้** หมายถึง ภาระงานผลิตผลงาน ตีพิมพ์และนำเสนอด้านการวิจัย บทความวิจัย บทความวิชาการ ภาระงานการผลิตและปรับปรุงเอกสาร คำสอน ตำรา สื่อการสอน หรือผลงานทางวิชาการลักษณะอื่นๆ และการเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ

1.3 ด้านการบริการวิชาการ หมายถึง ภาระงานที่ใช้ความรู้ด้านวิชาชีพและ วิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและชุมชนในรูปแบบต่างๆ เช่น หัวหน้าโครงการ วิทยากร อาจารย์พิเศษ กรรมการวิชาการ ที่ปรึกษาโครงการ กรรมการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาของ ผลงานทางวิชาการทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ กรรมการอ่านผลงานทางวิชาการ กรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย หรือเป็นกรรมการในทางวิชาชีพให้กับหน่วยงาน ต่างๆ ทั้งภายในและนอกมหาวิทยาลัย และภาระงานด้านอาจารย์ที่ปรึกษาชุมนุม ชมรมใน มหาวิทยาลัยหรือภายนอกมหาวิทยาลัย

2. อาจารย์ หมายถึง ผู้ปฏิบัติหน้าที่สอนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี หมายถึง สถาบันการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษาทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตสายวิชาชีพที่มีคุณภาพให้สอดคล้องกับการพัฒนาการด้าน วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว มีการจัดการเรียนด้านต่างๆ เพื่อ ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงที่เน้นการปฏิบัติ ทำการสอน ทำการวิจัย การผลิตครูวิชาชีพ ให้บริการทางวิชาการในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ตั้งอยู่ ที่ตำบลคลองหก อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี